

misgerning som seksuelt misbrug og menneskehandel, selvfølgelig vil vi da det. Men på nuværende tidspunkt er der et grundlag for, at det kan lade sig gøre at dæmme op for problemet, fordi de er beskyttet under trygge forhold, samtidig med at de er beskyttet under samme regler som de voksne, der er handlede. Det er jo det, som vi har set nu, det er det, som vi vil se vil ske i fremtiden, og hvis det ikke virker, må vi jo være med til at lave et lovgrundlag, men på nuværende tidspunkt ser vi ikke, at der er nogen grund til det.

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Kirsten Brosbøl.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg vil også spørge lidt til beskyttelsen af ofre, for nu har vi jo glædeligvis fået den melding fra regeringen, at man vil udvide beskyttelsesperioden til 100 dage – det vil sige, efterfølgende er der jo kommet sådan lidt nogle meldinger om, at der er nogle bestemte krav knyttet til den udvidelse.

Der vil jeg gerne høre Dansk Folkepartis holdning til, hvad man forstår ved en beskyttelsesperiode. Er det sådan, at man skal opfylde en række krav efter Dansk Folkepartis mening for at kunne få lov til at få den tid til at blive undersøgt for sygdomme, blive behandlet for psykiske men, få knyttet en kontakt til politiet, altså til at gøre alle de ting, der foregår i refleksionsperioden? Mener Dansk Folkeparti, at der skal knyttes nogle betingelser til udvidelsen?

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Altså, nu er det jo ikke Dansk Folkeparti, der alene sætter reglerne for, hvilke betingelser der skal være i denne sammenhæng. Jeg vil nok sige, at der er ret mange partier, der er med i det her projekt, om man så kan sige, og jeg synes, det ville være smadderægerligt at foregribe be-
givenessgang.

Men vi er meget indstillet på, at der er et sted, hvor kvinderne kan være beskyttet, og hvor der også er nogle krisecentre, hvor der er den mere indgående kontakt og nogle netværk. Det har vi også med i vores forslag til vedtagelse; netop den personlige kontakt og drop in-centrene sætter vi i højsædet. Men ligefrem at lægge nogle retningslinjer på nuværende tidspunkt synes jeg

ærlig talt ville være smadderægerligt, det ville være at foregribe be-
givenessgang.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det er jo bare, fordi det plejer at være rimelig afgørende, at Dansk Folkeparti også lægger et pres på regeringen, sådan at vi i fællesskab kan sikre, at man får den bedst mulige styrkelse af det her område. Og det er jo ingen hemmelighed, at oppositionen længe har presset på for at få en udvidelse af refleksionsperioden.

Men for os er det meget afgørende, at det bliver en reel udvidelse af beskyttelsesperioden, at det bliver et tilbud, som gælder for alle kvinder, der er ofre, som gælder for alle mennesker, der er ofre for menneskehandel, sådan at man altså får den her tid til at komme sig oven på det store traume, som det jo er at have været udsat for den her forbrydelse, og så der ikke bliver stillet en række krav allerede fra dag et om, at man skal medvirke til en hel masse ting, som man muligvis på det tidspunkt ikke kan overskue. Og der er jeg bare interesseret i at høre, hvad Dansk Folkepartis holdning er til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Altså, vi synes jo, det er en vældig god idé at kunne blive i landet i op til 100 dage, ligesom det er foreslået fra integrationsministerens side, det skal ikke være nogen hemmelighed. Med de tiltag synes jeg også, at det er udmærket, at man i den periode indvilliger i som offer at være med i et hjemsendelsesprogram, for det er jo det, det går ud på. Der er jo ikke nogen grund til at sætte en masse foranstaltninger i værk, hvis offeret, personen ikke selv vil være med til via proceduren at gå i en positiv retning; og man kan jo altså ikke tvinge folk til noget, de ikke selv vil medvirke til.

Jeg synes, at den her måde at gøre tingene på er en rigtig, rigtig god måde. Og med hensyn til den periode på op til 100 dage vil jeg gerne pointere, at hvis der ikke er brug for 100 dage, men kun er brug for 80 dage, så er det ikke et krav eller et must, at det skal tage 100 dage, så kan det eventuelt tage 80 dage. Og hvis det nu går så hurtigt, og personen har lyst til at gøre noget positivt, og man har fået kontakt til hjemlandet, så kan jeg ikke se, at der er noget forgjort i, at man gør det på den måde. Tværtimod synes jeg, at det vil være udtryk for en form for frivil-